

2 Anzillo

Mexico 1969-63

Druga številka Stezic prinaša:

Novoletna zdravljica

Urednikova razmišljanja

Naš intervju

Mirko: Dekle v rjavem plašču
Usodi

Vlado Gajski: risba

Jaka: Zgodba neke ljubezni

Mirko: Jesenska idila

Malasek Terika: Moje potovanje na Češko

Poročilo o dejavnosti gimnazijcev

Stezice glasilo dijakov novomeške gimnazije izdaja literarni krožek in aktiv LMS na gimnaziji.

Uredniški odbor: Vane Kastelic, Slavka Podržaj in
Anton Jakše.

Tehnični urednik: Jože Splihal

Ilustrator: Vladimir Gajski

Novoletna zdravljica

Leto novo spet pred pragom čaka,
 v krčih zadnjih se že zviija staro,
 z ledenimi zvonovi že zvoni Silvestru,
 ko December gre med staro šaro.
 In ker navada stara je pač taka,
 (in navada je železna srajca)
 ko tuš zaigra polnočni nam orkester,
 tudi mi dvignimo kristalne čaše,
 da izpolni vsem se želja vsaka,
 do dna izpijmo zdaj na zdravje vaše.
 Pa še nazaj ozrimo se, na pot,
 ki v letu starem smo jo prehodili,
 da obvarvali bi se vseh nezgod,
 da morda bolj bi se učili,
 saj na napakah starih se učimo,
 kako ubranimo prihodnjih se zablod.
 Tudi profesorjem želimo,
 da na znanja bojnem polju
 vse jim steče kot po olju,
 da tudi petice kaka bi kanila
 v redovalnic bojne vrste,
 a da za cveke zmanjkalo bi jim črnila
 in dvojkam da stopili bi na prste.
 Pa še ena želja, bolj intimna,
 ki Stezic se naših tiče:
 da nam poetov in pisarjev trumo
 dobri, stari Dedek Mraz prikliče,
 da bi še naprej ne ostala anonimna
 imena tistih, ki zamenjali so Fortuno
 za Minerve krhko struno.
 In zdaj, da dobro bi bilo začeto,
 (začetek dober, vse bo dobro)
 stezičkarji želimo vsem vam

Srečno

Novo leto!

Sedim za mizo in prelistavam Stezice. Ne letošnje, niti lanske ne. Te številke, ki leže pred mano so izšle pred štirimi ali petimi leti. Prelistavam in občudujem. Polne so ilustracij, polne domiselnih kombinacij in res kvalitetnih člankov. V čem se lahko merimo z njimi? Najbrž samo z optimizmom uredniškega odbora. Od svojih predhodnikov se imamo res kaj naučiti. Takoj pa se mi vsili vprašanje: ali je bil res urednik z nekaj sodelavci tisti, ki je dvignil glasilo na tako visoko raven? Priznati moram, da je uspeh v veliki meri odvisen tudi od tega, toda glavni delež pri vsem imajo dijaki sami, tisti dijaki, katerim je to glasilo namenjeno. Dokler bo moral urednik tekati od razreda do razreda in loviti članke, dokler bo moral iz dneva v dan poslušati odgovore: "Ah, pozabil sem. Jutri prinesem," ipd., vse do takrat Stezice ne bodo mogle postati takšne, kakršne si želimo, da bi bile.

Letos smo v uredniškem odboru skoraj sami začetniki. To se zelo dobro pozna pri prvi številki, toda na napakah se učimo in tudi mi upamo, da si bomo pridobili izkušenj in znanja, ki je za tako delo potrebno. Utegnil bi kdo reči, da zbrati članke, jih urediti in dati v tisk ni nič posebnega. Toda motil bi se. Takrat, ko so ga dijaki kar zasipavali s svojimi umotvori, ko so mladi poeti zardevali od veselja, videč natisnjeno svojo pesem, takrat je bilo urednikovo delo res prijetno. Toda sedaj je drugače. Če pobaram četrtošolca za kak prispevek, se prezirljivo nasmehne, češ: "Kaj mi mar Stezice". Če poprosim zanj prvošolca, neodločno zmiguje z rameni in se izgovarja, da se bodo sošolci norčevali iz njega. Ali morajo res samo tretješolci nositi na ramah breme Stezic? Kje so pa drugošolci in prvošolci, saj bo čez čas na njih skrb za to glasilo. Ali bodo zopet začeli iz nič, brez vsake osnove, tako, kakor to delamo danes mi?

Naj bo kakor koli, upajmo, da se bo z novim letom vse uredilo! Prva številka Stezic je srečno prirajžala na dan in za njo je že na poti druga. Skušamo jo urediti po vaših željah in predlogih.

Naj izkoristim priložnost in se na tem mestu zahvalim profesorskemu zboru za finančno in moralno podporo, zlasti pa še tov. prof. Severju in tovarišici direktorici, ki sta nam v kritičnih trenutkih rada pomagala.

Prav lepa hvala tudi tov. Verici Štih, ki nam je natipkala matrice za prvo številko.

Naš intervju

Obiskali smo glavnega urednika Dolenjskega lista tov. Toneta Gošnika in mu postavili nekaj vprašanj v zvezi s Stezicami.

Tovariš urednik, ali ste bili morda presenečeni nad Stezicami, ki so ponovno pričele izhajati?

Moram priznati, da je meni in nam v uredništvu pokrajinskega časnika zelo všeč, da STEZICE spet izhajajo in da nadaljujete lepo tradicijo mladinskih in dijaških listov. Menim, da je to za vašo šolo še zlasti pomembno spričo Kettejeve Zadruge. Sami veste, da se je v novomeški gimnaziji šolalo v preteklosti mnogo ljudi, ki so postali znani ustvarjalci v našem političnem, kulturnem oz. gospodarskem življenju ali pa so to še danes.

Kakšen vtis ste dobili ob prebiranju STEZIC?

Prva številka seveda verjetno ni taka, kot ste jo sami želeli imeti. Verjetno boste lahko že kmalu glasilo izpopolnili tako vsebinsko kot oblikovno. Zgled STEZIC, ki so izhajale prejšnja leta, Vam bo pri tem lahko v močno oporo, uredniški odbor pa bo tudi sam iskal pota, kako bi kar najbolj zadovoljil bralce.

Kako gledate na vsebino prve številke?

Proza mi je bolj všeč kot poezija. Zdi se mi, da so naši mladi avtorji, ki pišejo pesmi, zelo blizu nevarnosti, da bodo posnemali tiste nekatere mlade "pesnike", ki pišejo, a nam nimajo pravzaprav kaj povedati. Konkretno: že tako je v naši poeziji vse preveč pesimizma in stopicanja na mestu. Kakor da taki mladi ljudje sploh ne bi videli pred sabo svetle bodočnosti, ki jo naš družbeni red odpira slehernemu mlademu in delavnemu človeku. Spuščajo se v pesimizem in zavijajo v "svetobolje", pa nimajo za to nobenega vzroka. Vidite, v tako smer po mojem prepričanju poezija v STEZICAH ne bi smela iti, za take "pesmi" ne bi smela imeti prostora. Odlika mladega človeka je, da stoji vedrega in odkritega čela sredi življenja.

Tovariš urednik, kaj nam bi svetovali glede vsebine?

Če STEZICE niso izrazito literarno glasilo, bi jih kazalo napraviti pestrejše. Morda bi lahko bile ogledalo življenja in dela novomeške gimnazije, ki ima tako bogate tradicije. Čeprav bo verjetno tudi v bodoče literarni del zavzemal večino vsake številke, vam bo še vedno ostal prostor tudi za drugo, kar bo zanimalo tako bralce kot sodelavce glasila. Pri tem pa vam želim veliko uspehov in dobre volje!

Tov. Gošniku sem se najlepše zahvalil za dragocene nasvete in za denarno pomoč, ki nam jo jo podarilo uredništvo Dolenjskega lista.

Vane

DEKLE V RJAVEM PLAŠČU

Tistega dne, menda je bila sobota, je bil dobri, šegavi dijak Marko resen in zamišljen. Kmalu po pouku se je odpravil iz zatahlega razreda ven na prosto - v čudoviti oktobrski dan. Z umirjenim korakom je zakoračil na široko asfaltirano cesto in premišljeval o matematiki, slovenščini in še o marsičem drugem. Za hip se je njegov pogled ustavil na Marofu, ki se je kopal v tisočerih, čudovito lepih jesenskih barvah. Vso to lepoto so še potencirali sončni žarki, ki so, kakor nežne roke, objemali dolg kostanjev drevored.

Zdaj stopa Marko ves zamišljen po cesti Proti Industriji obutve. Kaj ga muči, kaj ga teži! Z negotovim korakom je stopil na križišče in ga hotel prečkati. V svoji zmedenosti ni opazil, da ne prečka pravilno. Miličnik je zapiskal in ga poklical k sebi. Zmerjal ga je in poučeval, a Marko ga ni dosti poslušal. Njegove misli so bile drugje, tam na ekonomski šoli, kjer ima še sedaj pouk njegova Slavka. Obljubila mu je, da bo prišla po končanem pouku na križišče. Tam naj jo počaka. Rekla je, da bosta šla na sprehod na Marof. V naslednjem hipu je Marko spoznal, da je miličnik končal pridigo. Prekoračil je cesto in se pričel sprehajati onstran nje. Zaskrbljeno je pogledal na uro in ugotovil, da ima Slavka še petnajst minut pouka. Zamišljen je hodil ob cesti gor in dol. Ni se zanimal za živahen promet, ki se je odvijal na križišču. Živel je v prijetnih mislih, ki so mu polnile dušo. V sebi je čutil danes nekaj slovesnega, velikega. Že si je predstavljaj, da stoji ob Slavki, ki mu obljublja, da je njegova, samo njegova, ko je na desni opazil človeka, ki je bil na las podoben profesorju latinščine, a na srečo ni bil on. Spomnil se je besed tega profesorja o "petošolski ljubezni" in moral si je priznati, da je imel mož kar prav. Na sebi je lahko spoznal, da je peta šola res čas brenčanja.

Marko je spet pogledal na uro in ugotovil, da bo moral še deset minut čakati. A zaradi tega se ni vznemirjal. Saj je bil v mislih vseskozi pri njej, pri svoji Slavki, videl je njen lep, nežni obraz, videl je bujne lase, ki so se kot ljubek slap zlivali na njena ramena. V domišljiji je videl njene bujne prsi in njene nežne roke. Ta hip je postal vesel, razigran. Občutil je toploto njene roke, slišal je njen lep srebrni glas, ki mu je govoril o zvestobi ... čeprav je ta glas prihajal iz njegove duše. Tudi on ji bo povedal, da jo ima rad, da jo ljubi, neizmerno ljubi. Domišljaj si je, da jo vidi, kako prihaja proti njemu v lepem rjavem plašču, ki je imel okoli vratu rjavo kožuhovino. Pogledal je na uro in ugotovil, da mora zdaj zdaj priti. Spet je postal nestrpen, prvič se ga je polastilo malodušje. Prenehal je s sprehajanjem in gledal proti veliki beli stavbi pred seboj. Iz nje so se že usipali fantje in dekleta ter urno hite-li domov. Le Slavke ni bilo, ni bilo videti rjavega plašča z rjavo kožuhovino okoli vratu, ni bilo nežnega obraza njegovega dekleta. Prvič je podvomil v njen prihod. Čakal je še, saj ni mogel verjeti, da bi ga pustila na cedilu. Zdajci pa je v daljavi opazil postavo v rjavem plašču. Bil je trdno prepričan, da je ona, njegova Slavka. Neizmerno je postal vesel, zavriskal bi, ko ne bi bil tu na prometnem križišču. A v naslednjem hipu je z grozo spoznal, da to ni Slavka, marveč le neka tujagospa. Sedaj ni mogel več čakati. Odšel je domov, tja daleč v podgorsko vas in nesel s sabo skrivnost "dekleta v rjavem plašču". -- "Zakaj je ni bilo?" se je spotoma spraševal. "Gotovo je imela kakšen opravek pa ni mogla priti", se je tolažil. Trdno je bil prepričan, da bi sicer njegova Slavka držala obljubo.

Danes je Marko spet otožen, nerazpoložen. Spoznal je, da ga je Slavka varala, da ima že "boljšega fanta", kot sama pravi. A v duši je ohranil spomin na tisti lep sobotni dan, ko je čakal njo, ki zdaj hrepeni po nekom

Sketch 7
Z. 770

drugem, ker je "boljši", ne pa po njem.

USODI

Usoda, ti vodnica našega življenja,
prav malo naklonila meni si vesdja,
brezskrbnih dni in sreče, ti, neznana sila,
Zakaj si z mano vedno ti le kruta bila?

Zakaj za vse enaka tvoja ni postava,
zakaj ljudem vsem sreče ne vihra zastava?
A jaz ne bom jezil se več na tvoje muhe,
saj hrom in nem postal za vse sem muke.

Zgodba o ke ljubezni

Ljubezen, kako lepa je ta beseda. Ena sama beseda, ki povezuje milijone in milijone ljudi na svetu, beseda, ki ima samo tri zloge, pa ima vendar toliko pomenov in variant. "Vsaka ljubezen je sladka, prva pa najslajša", je napisal nekdo, zato ni čudno, da se vsakdo rad zamisli nazaj, v čas, ko je pričel "brenčati" in ko se mu je srce topilo ob pogledu njegove simpatije. Vsepovsod se srečujejo mladi ljudje, na ulici, v kinu, na potovanju, v šoli in povsod se vžigajo iskricice ljubezni. Tudi gimnazijci niso imuni proti njej. To nam dokazuje naslednja zgodba.

I. Gimnazija.

Dvignil je glavo in se zdolgočaseno ozrl po sošolcih. Vsi so bili sklonjeni nad zvezke in si obupno prizadevali streti trde orehe, ki so jim bili podani v obliki matematičnih nalog. Pogled mu je obstal na njej. Sončni žarek se je igral s pramenom njenih las in se mu nagajivo smejal. Vse je bilo tiho, le škripanje peres se je odbijalo od gluhih sten in globok vzdih je kdaj pa kdaj razburkal napeto ozračje v razredu.

Tudi ona je otožno dvignila pogled, se zazrla v strop, nato pa so ji oči obvisle na njem. Zardel je in se potopil nazaj v skrivnost matematičnih formul. Čez čas se je zopet ozrl proti njej. Še vedno ga je gledala. Njune oči so se srečale. Zdaj je zardela ona in povescila pogled. Nagajivi sončni žarek je poskočil z las na njene dolge, lepe trepalnice in se ogledoval v globini njenih modrih oči, ki so izgubljeno tavale po nepopisani strani šolskega zvezka. Ta prizor se je ponavljal do zvonjenja, prav tako tudi drugi dan, ko sta oba dobila cvek za šolsko nalogo in vse naslednje dni do konca šolskega leta.

II. Gimnazija:

8

Odmor. V fantovski družbi, ki je debatirala ob peči, je bil on vedno najglasnejši. Govoril je o svojih velikih ljubezenskih podvigih (seveda izmišljenih), se oziral k ženski skupini, kjer je kraljevala ona, in pazil, da je govoril dovolj glasno, da ga je lahko slišala.

Ona je govorila le o plesu in o fantih iz drugih šol, ki da kar norijo za njo.

Ples. Plesal je z vsemi dekleti po vrsti. Njo je prosil zadnjo. Ni bil slab plesalec, toda ko je začutil toplino njene mehke roke, ko ga je objel pogled njenih globokih oči, ki so mu bile sedaj tako blizu, se je zmedel in zamešal korak. Nekajkrat ji je stopil na prste. Ko sta odplesala, je rdeč od sramu zapustil dvorano. Pa je vendar noč za nočjo sanjal o njej. Njena vitka postava ga je spremljala povsod, in kamorkoli je pogledal, je videl njene oči.

III. Gimnazija:

Maj. Topel, vlažen pomladanski zrak se je dvigal iznad Krke in z vonjem po sveži zemlji oblival mestece ob njenem bregu, za slovo poljubil pločevinasto streho zvonika, ki se je kot titanski rob zajedal v nebo, in odplaval navzgor, proti neštetim mežikajočim zvezdam. Mesec se je pravkar dvignil izza Gorjancev in se ogledoval v negibni površini Krke. Večerna kino predstava se je končala in ljudje so se kot mravlje usuli iz obeh dvoran. Hiteli so proti domu. Hiteli so, toda ne vsi. Iz sence sta se izluščili dve postavi in s počasnimi koraki premerili stezo ob Krki, vso pozlačeno od bogate mesečine. V senci, ki jima je nudila košata vrba, sta se postavi ustavili. To sta bila on in ona. Stal je tik ob njej, da je na obrazu čutil njen dih in videl odsev zvezd v njenih očeh. Prišel je trenutek, o katerem je toliko časa sanjal, ki ga je tako težko pričakoval. Koliko lepih, čustvenih besed je pripravil za to priložnost. Toda sedaj, ko je čutil da bi moral spregovoriti, so mu vse ljubezenske fraze izpuhtele iz glave. Vedel je samo še to, da bo moral izpovedati sanje, ki jih je že dve leti zapiral na dno srca. Vedel je, da mora to storiti, pa se je bal in jezik mu je odpovedal pokorščino. Ozrl se je naokrog. Stala sta v senci, kot na samotnem otoku. Vso okolico je zalivala bleščeča mesečina.

"Ah, kaj ... Kaj pa če me ne ljubi? Če sem se doslej le varal o njej. Samo osmešil se bom s svojim izpovedovanjem," si je dejal. "Še je čas, še se lahko izogneš temu trenutku. Samo nekaj korakov je do svetlobe, tam pa se boš že kako izgovoril. Saj veš, da te ne ljubi," mu je govoril notranji glas.

Drugi glas pa mu je prigovarjal: " Zdaj ali nikoli. Ljubiti te. O tem govorijo njene oči. Njen pogled govori o ljubezni. Ali bi drugače šla s tabo, če te ne bi ljubi-la? Ne zatajaj svojih sanj! Tvoje sanje so tudi njene sanje."

Obrnil se je k njej in ji pogledal globoko v oči:

"Maja, ljubim te. Ti ne veš, kako te ljubim."

Skoraj šepetaje je izgovoril te besede in se čudil, kje je dobil toliko poguma. "Vem", je šepnila ona. Dvoje mladih ust se je našlo in se strnilo v dolg poljub, ki je povedal več kot vse besede.

Čez nekaj časa sta stopila na mesečino in se počasi napoltila proti mestu. Senci, ki sta ubogljivo sledili enakomernemu ritmu njunih korakov sta se združili v eno.

IV. Gimnazija:

Maj. Vlaga in hlad sta prodirala skozi obleko in čevlje ter rezala do kosti. Težki svinčeni oblaki so se podili po nebu. Lene, svetlo sive megle so se vlažile nad Krko, ki je valila s sabo kлокotajoče, umazane valove, in se ne-močno dvigala k nebu. Od komaj ozelenelih dreves so pa-dale debele vodne kaplje. Velike luže so se zrcalile na poti ob Krki in oblaki so se zrcalili v njih. Prvi mrak je legel na pokrajino. Ura je z zamolklimi udarci odbila sedem, in njen glas se je ostro zarezal v tišino sobotne-ga večera.

Dve postavi sta stali ob vodi in molče zrla v valove, ki so se zaganjali v breg. To sta bila on in ona. Dolgo sta stala tako, negibna in zatopljena vsak v svoje misli.

"Maja", se je slednič oglasil on. Ni se mu odzvala. "Maja, ali je res?" je ponovil.

"Kaj?" ga je vprašala z narejeno začudenim glasom in se obrnila k njemu.

"Veš, tako hudo mi je, pa vendar, zakaj bi skrivala drug pred drugim. Vem. Ne izgovarjaj se! Vem, da me ne ljubiš več. Ne branim ti, pojdi z njim. Toda vedi, da te še vedno ljubim tako kot prej. Nikoli te ne bom pozabil. V dno srca bom zaprl to ljubezen in očuval njeno skrivnost. Ti pa pojdi zdaj, saj več, da te čaka oni. "Njegov glas je bil žalosten in ob zadnji besedi se je trpko nasmehnil. "Ah, Peter!" Oklenila se ga je, vendar ga ni pogledala v oči. Čez njegovo ramo je strmela v prazno. "Oprosti mi, nisem ti hotela prizadeti take bolečine. Pa saj sam vidiš. Nisva za skupaj. Saj nisem kriva jaz, ne ti. Je pač tako, taka je pot usode. Pozabi, kar je bilo med nama. Pozabi, kakor bom pozabila jaz." Zdaj je dvignila pogled in njune oči so se srečale. Gledal je v te oči, oči, v katere si je nokoč tako želel gledati, oči, katerih pogled ga je omamil, oči, od katerih ognja mu je zakipela kri v žilah. Zdaj ni bilo več tistega bleska v njih. V polmraku so se mu zdele kot dva ugasla oglja. Njih ogenj ni več plamtel zanj. Zdaj so pripadale drugemu. Njen objem je popustil in roke so ji mrtvo padle ob telesu. Še vedno mu je gle-

dala v oči. Potem je z drhtečim glasom dejala: "Zdaj grem. Lahko noč, Peter." Ni ji odgovoril. Ni mogel spraviti besede iz sebe. Obotavlja se je obrnila in odšla. Zrl je za njo. Videl je le še medle obrise njene postave, ki se je izgubljala v mrak.

"Še je čas," si je govoril. "Za njo stopim in jo prosim, naj ostane. Saj jo tako ljubim, pa tudi ona ljubi mene. Srečna bova." Toda vedel je, da je to samo slepilo. Zanj je bilo končano. Zdelo se mu je, da z njenimi, vedno tišjimi koraki odhaja tudi del njega samega, del njegove mladosti. Naslonil se je na drevo in ni čutil hladnih kapelj, ki so se mu z vej vsipale na glavo in mu polzele po razgretem čelu. Stal je tam in strmel v medlo svetlikanje valov. "Da, prva ljubezen je sladka, toda tudi grenka obenem in s sabo prinaša razočaranje in žalost," si je ponavljal in pljuski vode so pritrjevali njegovim besedam. Zaman se je ozrl na stezo. Ni je več videl, pa tudi njenih korakov ni več slišal. Vzela jih je noč.

JESENSKA IDILA

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Po stezi proti cerkvi
sprevod mrtvaški pomika se,
pogrebci,
za njimi petero sklonjenih glav.

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Za krsto pomika se drobnih glavic,
mršavih telesc petero,
suhih nožic desetero,
ki gasijo, gazijo blato.

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Počasi se sprevod pomika naprej,
okoli vse tiho,
le drobnih glavic,
mršavih telesc petero,
se zvija, v joku ihti.

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Dospeli! začuje se glas ostareli.
Možje odložili so breme,
ki zemlja naj sprejme ga zdaj.
Okoli vse tiho,
le jok peterih glavic,
peterih otrok nebogljenih,
odbija od nemih se sten.

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Pogrebci spustili so krsto v globino,
pričeli s solzami v očeh so poslednje dejanje,
Otrok pa petero okoli
poslavlja ihte se od ljubljene mame:
"O mama, o mama, zakaj si pustila nas same!"

Dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir.
Možje zakopali že breme so težko,
že glavice petero odšlo je,
Vse tiho je zdaj naokoli,
le blato na cesti je še in
dež,
debele deževne kaplje,
po cesti številne mlake,
v daljavi mir. ...

MOJE POPOTOVANJE PO ČEHOSLOVAŠKI (2)

V Všebovicah smo ostali samo nekaj dni, pa vendar toliko, da sem si lahko ogledala vso okolico in na vasi spoznala veliko deklet in fantov. Razkazovali so mi polja, ki so bila vsa pokrita s kopicami žita, in gozdove, v katerih je polno srn in jelenov.

Vas je lepo urejena in imaš občutek, da si v majhnem mestu. Že pred vojno je vsaka kmečka hiša imela kopalnico. Danes pa se je temu priključila še sodobno urejena kuhinja s hladilnikom, električnim štedilnikom in v sobi običajno stoji še televizija.

V bližini je mesto Tišnov, ki po številu prebivalstva presega naše Novo mesto. Mesto ima možno razvito industrijo cementa, opeke in strojev. Pa še po nečem je znano to mesto: v okolici kopljejo namreč uran in videla sem številne tehnike z Geigerjevimi števci. Radovedno sem si jih ogledovala, do njih sem čutila nekakšno spoštovanje. Daleč naokrog pa slavi Tišnov po cerkvi, ki so jo zgradili v 13. stoletju, imenuje pa se Klastar porta coeli. Graditi so jo začeli v gotskem stilu, dokončali pa v baročnem. Glavni oltar je ves iz rdečega in črnega marmorja, vanj pa je vzdanih deset lobanj. Ob straneh stoji steklene krste, ki so hermetično zaprte, v njih pa so trupla čeških plemenitašev.

Naslednji dan smo se odpeljali v Blansko, znano po industriji fotoaparatorov, radijskih sprejemnikov in po ogromnih železarnah, v katerih izdelujejo turbine. Šest kilometrov izven mesta se pričinja znameniti Moravsky kras s svetovno znanimi kraškimi jamami. Cesta je asfaltirana in številne serpentine vodijo do vhoda v Runkevni jeskyne, Katerinske jeskyne, Blacarka in Sloupska. Vse skupaj se imenuje Macocha po prepadu, globokem 138 m v Runkevni jami. Zakaj jo tako imenujejo, pripoveduje naslednja zgodba: Neka žena se je poročila z vdovcem

ki je imel sina. Ko ji je mož umrl, se je ponovno poročila in v tem zakonu se ji je rodil drugi sin, ki pa je bil bolan. Ljubila ga je in iz želje, da bi ozdravil, je vrgla starejšega sina v prepad. Toda načrt se ji ni posrečil, otrok se je zapletel med grmovje in gozdarji so ga rešili. Ko je žena to zvedela, se je iz strahu pred kaznijo vrgla v prepad. In po njej se imenuje ta jama mačeha ali po češko macocha. In kakor Fudži-san na Japonskem, tako tudi Mcocha vsako leto pokoplje mnogo mladih ljudi.

Tudi ostale jame so dobile ime na podoben način. Jame so prečudovite in človek jih kar ne bi nehal gledati. Kapnik pri kapniku in vse mogoče figure. Vračali smo se skozi Sloup, ki je bilo v srednjem veku znamenito romansko mesto.

Dolje pritodnjic.

ORGANIZACIJA RK

Rdeči križ je letos razmeroma pozno pričel z delom. Prvi sestanek je bil šele v novembru. Na njem smo sklenili, da bomo uredili in znova napolnili omarico prve pomoči ter znova uvedli medrazredno tekmovanje v čistoči. Letos smo pričeli na gimnaziji tudi s široko organizirano krvodajalsko akcijo. Za odajo krvi se prijavi lahko vsak dijak, ki je že presegel osemnajsto leto. Do sedaj se jih je prijavilo že 27. Priglasite se tudi vi, kajti VAŠA KRI REŠUJE ŽIVLJENJA SODRŽAVLJANOV.

POROČILO PZ

Z novim šolskim letom smo sklicali občni zbor, na katerem smo diskutirali o dejavnosti lanskega odbora. Ker so bili vsa leta doslej v odboru le četrtošolci, so počitniško zvezo precej enostransko izkoriščali za maturitetne izlete. Izvolili smo nov odbor, ki ga sestavljajo: predsednik Ciril Zrnec, tajnik Irena Jug ter blagajnik Olga Kastelic. Napravili smo tudi načrt dela, ki sestoji iz raznih predavanj, zlasti pa iz izletov. Na koncu leta se bodo lahko dijaki udeležili potovanja po Dalmaciji, ki ga bo organizirala novomeška PZ.

Posamezne točke programa smo že pričeli izvajati. Organizirali smo izlet na Gorjance in imeli predavanje o potovanju po Jugoslaviji. Število članov je letos rekordno, saj jih je preko 80.

SPOZNAVAJ DOMOVINO IN ŠE BOLJ JO BOŠ LJUBIL !

PLESNE VAJE

Dijakom našega zavoda se je uresničila želja, po kateri so lani zaman hrepeneli. Gimnazijska mladinska organizacija je organizirala plesne vaje, ki se jih lahko udeležujejo drugi, tretji in četrti letniki. Vaje so bile sprva v osnovnošolski dvorani ob treh popoldne, sedaj pa

so v gimnazijski telovadnici ob 10 h dopoldne. Na vajah se učimo osnovne ples, na osnovi teh pa so zgrajeni tudi ostali moderni plesi. Poleg plesa poslušamo vsakokrat tudi četrtturno predavanje o bontonu. Plesne vaje večje vodi tov. Peter Zajc.

BILI SMO V LJUBLJANI

20. t.m. so drugi, tretji in četrti letniki obiskali Ljubljano, kjer so si ogledali predstavo komedije Romulus Veliki - delo švicarskega dramatika Dürrenmatta. Nad igranjem in avtorjevo duhovitostjo so bili vsi navdušeni. Dolg aplavz je bil znak občudovanja in priznanja hvaležnega občinstva.

Poleg drame je bil v središču zanimanja tudi novoletni sejem. Tu je bilo videti res marsikaj zanimivega, zato ni čudno, da se je v marsikom oglasila trgovska žilica in da se je vračal navlak ves obložen z novoletnimi darili.

MARKSISTIČNI KROŽEK IN OZN

"Stoj!" me je ustavil neki glas na hodniku in že je stal pred mano čijak iz višjega letnika. "Narediti boš moral poročilo za "marksistični krožek" in "klub OZN" na naši šoli!" mi velel z zapovedujočim glasom. Najprej sem bil presenečen, nato sem mu pa le prikimal, dasi nisem vedel, kakšno poročilo bi napisal, ko pa delo ni bilo tako, kot bi moralo biti.

Pri marksističnem krožku smo imeli najprej dva sestanka, kjer smo govorili o urah ustave in o našem delu v bodoče. Ko pa smo pripravili predavanje in je predavatelj že prišel, ni bilo poslušalcev. Še člani krožka niso prišli, čeprav so bili vsi z okrožnico obveščeni. Tu je kot na dlani, da danes dijaki nimajo več želje po dejavnostih v starih oblikah, oziroma le-te zavračajo. Ne bi pa trdil, da ni zanimanja za marksizem in politiko na sploh. A vse se konča, ko preide delo v ustaljeno in organizacijsko obliko, ker noče nihče imeti dolžnosti, ki jih nalaga organizacija, ker to smatra za kratenje svoje osebnosti in svobode. Še veliko je razlogov, da ni delo krožka tako, kot se želi, da bi bilo, ker pri ljudeh, zlasti pa mladini, ni več tiste zavesti in zanosa, kot so ga prikazali naši narodi v NOB.

Klub OZN na gimnaziji letos še ni zaživel. Vzrok je predvsem v tem, da so njegovi lanski člani zaposleni pri okrajnem centru klubov OZN. Zdaj je pridružitvi novomeškega okraja k ljubljanskemu pa upajmo, da bo delo bolj zaživele.

